

Der var til denne Behandling ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan ikke foretages i Dag uden Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Sagen som Helhed sattes under Forhandling.

Ingen forlangte Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 69 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Konseilspræsidiat.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Bankkomiteen af 9. Februar 1908 og om Oprettelse af en Afviklingskasse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3091).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

N. Neergaard: Jeg antager, det er gaaet andre Medlemmer, som det er gaaet mig, at vi med Længsel have imødeset det Forslag, som nu er forelagt af den højtærede Finansminister, og at vi glæde os over dets Fremkomst. Det er for mig øjensynligt, at denne Sag bør bringes til Afslutning i Aar og derfor bør underkastes en saa hurtig Behandling i begge Rigsdagens Afdelinger som muligt. For at fremme denne Hurtighed skal jeg ikke komme ind paa Bankkomiteens hele bedrøvelige Forhistorie. Det falder mig saa meget lettere at undgaa dette, som den højtærede Finansminister baade i sin Motivering af Forslaget og i det Foredrag, hvori han forelagde Lovforslaget her, undgik at komme ind derpaa. I Virkeligheden have vi ogsaa procederet den Sag syv lange og syv brede baade i Fjor og til Overflod i Aar under Finanslovens 1ste Behandling, hvor Spørgsmaalet om Bankgarantien og de dermed sammenhængende Spørgsmaal vare under indgaaende Drøftelse. Vi, der mene, at Finansminister Vilhelm Lassen i Februar 1908 handlede som et Udtryk for saa godt

som hele den offentlige Mening her i Landet, ikke mindst i de Kredse, som stod de omhandlede Forhold nærmest og havde bedst Kendskab til dem, beholde vor Mening om det, som den Gang skete, og de Herrer, som mene, der burde være handlet anderledes, beholde deres, og jeg ser ikke, det er til nogen Gavn, at vi for 20de Gang repetere Argumenterne for og imod den Sag.

Hvad jeg antager, der ingen Uenighed er om i dette Ting, er, at den hele Episode har været af en saare lidet lystelig Karakter baade paa Grund af de sørgelige Forhold, som foranledigede Bankkomiteens Oprettelse, og navnlig fordi Staten her kom ind paa et Omraade, som ikke er dens eget. Det hører nu en Gang ikke til Statens naturlige Opgave at administrere fallerede Banker og afgøre økonomiske Mellemværender mellem Hovedbankerne indbyrdes og mellem Hovedbankerne og de saakaldte nødlidende Banker. Det er dernæst ikke alene et skævt Forhold, Staten her er kommen ind paa, men tillige et lidet værdigt, ogsaa af den Grund, at Staten, der netop i en Sag som denne burde optræde med fuld Autoritet, ikke er i Stand til mod Bankdirektørernes indgaaende Sagkundskab til alle de indviklede Enkeltheder, det drejer sig om, at sætte en Sagkundskab af lignende Beskaffenhed. Det er givet, at det kan Staten ikke. Selv om den vælger, som jeg tror, den har valgt, de bedste, der vare at faa til dette Hverv, kan den ikke præstere en Sagkundskab, der kan hamle op med Bankdirektørernes. Ogsaa af den Grund kom Staten altsaa ind i et uheldigt Forhold ved den Virksomhed, som dreves i Bankkomiteen.

Endvidere kom Staten her ind paa pekuniære Forpligtelser af et stort Omfang. Det er, som ogsaa fremhævet af den højtærede Finansminister, uheldigt, at vi endnu ikke ere i Stand til ret at se Begrænsningen af disse Forpligtelser indenfor de 10 Mill. Kr., der er sat som Maksimum, og som alle ere enige om ikke skulle naas. Det var meget ønskeligt, om vi snart kunde komme til en saadan Begrænsning, saa at vi saa Tabet og fik de Kautionsforpligtelser, som Staten har paataget sig, indskrænkede til et rimeligt Maal og endelig helt afviklede.

I Virkeligheden har Tanken om en Afvikling af Bankkomiteen og en Afvikling af hele det Forhold, som er fremkommet ved Loven af 15. Februar 1908, længe beskæftiget Sindene og ogsaa beskæftiget Regeringerne. Allerede i Fjor